

Въ името на Младенеца Христа!

Отъ Свещен. Григори Петровъ.

(Прѣводъ отъ руски).

I.

Въ единъ руски градъ живѣлъ нѣкой-си свещеникъ. Още въ младини изгубилъ той жена се и дѣцата си. На старини добриятъ свещеникъ по-искалъ да помогне на бѣднитѣ хора, които не могли да отхранватъ малкитѣ си дѣца и често пжти ги уморявали или подхвърляли на улицата.

И почналъ старецътъ да прибира малки, изоставени дѣца и съ просия да ги прѣхранва.

Това се разчуло изъ цѣлия градъ. Въ скоро врѣме кжщата му се изпълнила съ малки немошни дѣчица. Доброто сърдце на стареца не могло никому да откаже. Бѣднитѣ родители съ плачъ и молби носѣли и все носѣли дѣца. Сандъци, чекмеджета отъ шкафове — всичко било обърнато на дѣтски люлки.

Старецътъ бавилъ малкитѣ, радвалъ имъ се, ала дошло врѣме, когато храната взела да недостига. Съ голѣмъ трудъ едва изпросвалъ той милостиня за оризена кашица, която малко подслаждавалъ. И дума не могло да става за млѣко или друга по-добра храна: той нѣмалъ срѣдства да купува.

Отъ лошата храна дѣцата залинѣли; очаквало ги гладна смъртъ. Сърдцето на стареца се свивало отъ тжга, като гледалъ, какъ гладътъ измжчвалъ малкитѣ дѣчица. И насълзенъ често говорѣлъ:

— Дѣца, дѣца мои, пиленца мои! Вие умираете отъ гладъ, а у хората има натрупани толкова богатства безъ полза, безъ употрѣбление...

II.

Свило студъ. Старецътъ, прѣмръзналъ отъ студъ, прѣмалѣлъ отъ умора, продължавалъ да скита изъ улицитѣ да проси.